

lag megoldandó feladattá válik e keresletek-igények kielégítése. Mennyire oldja meg az állam ezt a feladatot, mutatja, hogy azért Bőjte Csabának is jut még valamennyi feladat még e területen. A jézuskövető emberek azt gondolom, ma is megtalálják ezeket a fizetni nem képes keresleteket – ha van reá állami támogatás, ha nincs. Azok, akik fölött már elszálltak az évek és nem tudnak ilyesmit vállalni, az az értékes feladat jut osztályrészül, hogy az ilyen Bőjte Csaba féle jézuskövetőket segítik anyagilag. De aki még fiatal és még tud váltani, annak nagyon meg kell gondolni, hogy szemétermelésre specializálja-e magát, vagy valami olyan feladatra, amely harmóniában van az élet fenntartásával, s amelynek végzése során még azt is el lehet mondani, hogy közel van az Isten országa – anélkül, hogy hazudnánk.

Persze lehet ezzel vitázni. De Istennel nem lehet. A lelkiismeretünkkel sem lehet. A termelési rend irgalmatlan. Vagy elpusztítlak, vagy elpusztítasz. Inkább te pusztulj! Nagyon féltem a Bokrot azoktól, akiknek az Istene csak bárgyún megbocsátani tud, akármit is csinálunk. Ez a felfogás idegen mind a négy evangélista Jézus-képétől. Mátéétól is: *megharagudva átadta a nem-irgalmazót a kinzóknak. Mennyei Atyám is így fog tenni veletek...* (Mt, 19,34-35) Van olyan menő teológiai irodalom, amely véletlenül se idéz Jézus ajkáról ilyen mondatokat. Fél ez az irodalom, hogy nem tudja fenntartani az Isten szeretet-arcképét. Pedig aki szeret, annál soha sem megy babra a játék. Aki szeretetre van teremtve, belepusztul, ha nem szeret. **Ez a tapasztalat, s a tapasztalat az Isten ítélete.**

Egyszerűbb ateistának lenni, aki azt gondolja, hogy harapásra lettünk teremtve. És egyszerűbb jámbor kereszténynek lenni, aki bizakodik Isten kifürkészhetetlen akaratának teljesedésében, s abban, hogy az mindent megold közreműködésünk nélkül is. S jóval nehezebb Jézus tanítványának lenni, és követni őt. Abban, amit csinált. S úgy, ahogyan csinálta. Hátha valóban Isten fia volt!? S ha az volt, akkor tudta, hogy Merre Menjek!?

+++++

KALAZANCI SZENT JÓZSEF ARANYMONDÁSAIBÓL

Nem szegény az, aki nem érzi a szegénység kellemetlenségeit.

A hanyag szerzetes az ördögnek öröme.
A buzgó szerzetes a sátánnak ostora.

A haragvó szerzetes az egész poklot felébresztő villám.
A szelíd szerzetes állásának dísze, szerzetének ékesége.

Hogy lehetsz a világ világossága, ha még magadnak sem világítasz?

Semmit sem adtál Krisztusnak, ha egész szívedet nem adtad az Úrnak.

SARLÓ CSABA

VÁLOGATÁS GYURKA BÁCSI NAPLÓJÁBÓL

Városmajor, 2005. január 2.

Amíg az ember él, mindig újat mesél. Új évhez nem is illik a régi. Mondom is az újat. Él még egy nép. Nem sokáig. Elhal, ha nem teszünk érte valamit. Veszélyeztetett faj. Ha állat vagy növény volna, már szólna róla rádió, újság, tévé. De hát nem növény, nem állat, csak ember. Tőlünk ezer kilométerrel keletre. Egyetlen egy ilyen népről tudok csak a nagyvilágban. Iskolája is van. Temploma is. Római katolikus is. Szapora is, mégis meg vannak számlálva napjai. Mért? Mert hiába él falvaiban akár 99 %-os többségben is, nem anyanyelvén tanítják, hanem a többségi nemzet nyelvén. S templomaikban az imádság, az ének, a szentmise nem szólhat anyanyelvükön. Miért? Mert gyermekeik hiába mennek el papnak, a szemináriumba kerülnek, s hat év alatt megtanulják ott, hogy nyelvük a Sátán nyelve, amelyen nem szabad beszélni, imádkozni. Ha ezt megtanulja, pappá szentelik. Ha nem tanulja, nem szentelik pappá. Ha megtanulja, visszamehet falujába, s immár nem szól többé apja-anya s testvérei nyelvén, mert tudja, hogy az édes anyanyelve a Sátán nyelve. S mindezekről tud Ratzinger, Sodano és Wojtila is. Tudja és áldását adja erre a szemináriumra. Azért adja, mert az oltár szövetségben akar lenni a trónnal. Mindig és akármilyen áron. Egy nép halála árán is.

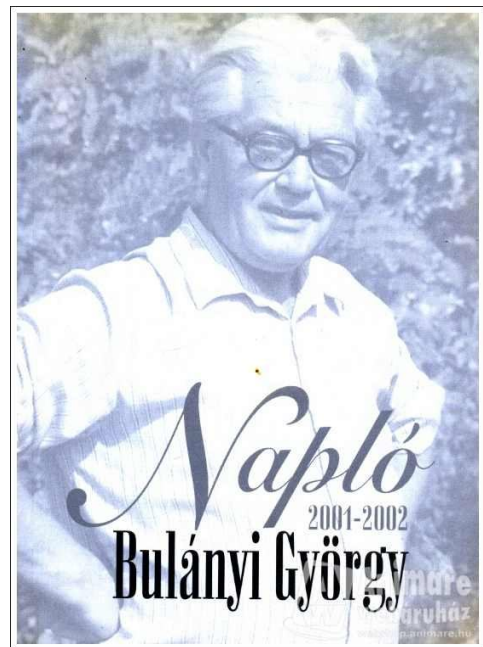
A tartományt a középkorban még a magyar király uralta. A 16. században a tartomány lakosságának egy harmadát még a magyar nép adta. Mára már csak tíz százalékát adja, s e tízből is mára már nyolc-kilenc elfelejtette apja-anya nyelvét, csak egy-két százalék beszél még. Egy nemzedéken belül ez az egy-kettő is elfelejti majd - a Sátán nyelvét. S akkor kihal egy faj. S a szívem azt mondja, hogy nem szabad engedni a halálnak. Azt, hogy meg kell menteni. S van is, aki tudja, hogyan lehet. Kell egy értelmiséget nevelő anyanyelvi középiskola. Bőjte Csaba és Hegyeli Attila tudja is már, hol kell épülnie, s azt is tudja, hogy kell hozzá egy fél milliárd Euro. A szívem azt mondja, hogy ennek öt százalékát magam is össze kaparom. S a szívem azt is mondja, hogy meg kell kérdeznem testvéreimet, hogy a Bokor érdekelt akar-e lenni e megmentésben? Hogy a szükös kenyérnél nagyobb ínség-e apám-anyám nyelvének elvesztése?

Tizenöt éve nem tudunk létrehozni valami múltunkhoz méltó művet. Nem ez lehetne az a méltó? A szívem azt súgja, hogy igen. S ha a Bokor is igent mondana rá, akkor összekölnénk hazai és külföldi barátainktól a többi, ami még hiányoznék a fél milliárdból. Tele vagyok jó reménységgel. Csire Ferink üzeni Déváról: *A Szent Ferenc Alapítvány gondozásában lévő dévai, szalontai, szárhegyi, szováti, torockói, zombolyai, szásvárosi, kolozsvári gyermekek igent mondtak az Erdély határain kívül, Moldvában élő csángó gyerekekre.* Most csak az kell, hogy a Bokor szíve egy ütemre verjen, s ha ezt megérem, akkor térhetek őseim porához, s mondhatom

Vörösmartyval: *Köszönöm élet áldomásodat. Ez jó mulatság férfi munka volt. Amen.*

Városmajor, 2005. január 9.

S befejezésül az utolsó napok csángó levelezéséből is közlök valamit, hogy tájékozottak legyetek. Hegyeli Attila, a csángó oktatási program vezetőjének leveléből: Kedves Gyurka bácsi! Csaba testvér biztatására írok... Egy falu éves költsége átlagosan 2 millió forintba kerül, azaz havi 90.000 Ft-ba. Most tervezünk januártól egy újabb falut bevonni ebbe a rendszerbe, valószínűleg Lujzikalagor lesz az: két tanárt fogunk alkalmazni, egy fiatal párról van szó (mindketten pedagógusok, magyar szakos tanárok). Az volna jó, ha valakivel társulva ezt a falut „örökbe fogadná” magyartanítás szempontjából. A most induló pedagógusokkal szívesen összehoznám ismerkedés céljából. Sőt, a legjobb egy személyes látogatás volna. Kedves Attila! Nagyon várom az összehozást a pedagógusokkal, még inkább a személyes látogatást. Vállalom amit kell...

Városmajor, 2005. január 10.

Mi tehát a helyzet? Elveszi az Isten báránya a bűneinket vagy nem veszi el? Úgy gondolom, hogy a jézusi tanítás arról beszél, hogy nincs Isten és nincs egyház,

és nincs ember, aki képes elvenni valaki másnak a bűnét. A bűn az én magatartásom, s Isten vállalta azt a lehetőséget, hogy bünt kövessék el. De ettől nem omlik össze a világmindenség. Mert Isten éppen erre a bünt elkövetni tudó képességünkre építette rá a maga nagyszerű tervét, az Isten Országának a megvalósulhatását. Hogyan kell ezt érteni? Hát úgy, hogy Isten teremtményeiből, az emberekből is, csak az tud bünt elkövetni, aki tudja az ellenkezőjét is tenni. Tudja azt is, hogy nem követ el bünt. A Gellért-hegy tud bünt elkövetni? A muskátli tud? A katicabogár tud? Egyikük se tud. Mondhatom, hogy bizony az ember méltósága, hogy tud bünt elkövetni, és tud el nem követni is. Az ember méltósága az, hogy tud szeretni is.

És mi veheti el az embertől a bünt, amely akadályozza Isten tervének megvalósulását? Azt, hogy az Isten Országává válják ez a Földgolyó? Ami elveheti az nem mi, hanem ki. Valaki, akinek a nevét megtaláljuk a

személyi igazolványunkban. Csak is mi magunk. Marha kényelmes volna, ha Isten elvehetné tőlem a bünt. Ha papjai csinálhatnának valami csiribú-csiribát, s volt bűnöm, nincsen bűnöm. Nincs ilyen csiribú-csiribá. És ha meggyónom a vétkeimet, ha elmondom a papomnak? Az sem veszi el tőlem a bünt. A pap feloldozása csak annyit jelent, hogy az Isten szeret engem mindenképpen, de örök sorsom a kezemben marad. A házasságtörés az már a bűnök vastagjának számít, s Jézus a házasságtörő asszonyt ezzel bocsátja el: *Én sem ítélek el, de most már ne törj többet házasságot.*

*****

HABOS LÁSZLÓ

ISTEN KÖPENYE

A szent köpeny
akkor betakar,
mint vétkest a fügefalevél,

Ha mindenem, amit csak kaptam
másoknak szétosztva odaadtam,
s ha elvették gonosz útonállók,
ami valahogy mégis megmaradt.

Akkor talán
Isten köpenye
csendben rámterül és betakar.

ŐSZ VAN...

Ősz van és csend,
s szeretem az őszi csendet,
ahogy észrevétlen átölel,
és nem enged bánatosan sírni,
se jókedvvel hangosan nevetni.
Csak figyelni enged, és látni.
S látom, ahogy nesztelen földet ér
a vöröses, majd röviddel később
a rozsdásbarna, és vele a sárga falevél.
S lábam mellett hangyák szorgoskodnak
a rothadó alma körül az elszáradt fűben,
S egy eltévedt sárgarigó röppent,
és nekem dalol a kopasz almafa ágáról.
S a frissen darált szőlőlé illata száll
a késői szüretelők távoli kertjéből.
S a felhőtlen ég némán hozzám szól,
és mutatja, hogy merre kell mennem.
S röpke életemnek huncut percei
észrevétlen elszőknek az őszi csendben.